Ч. 108 (11.361). Львів, четвер 17. травня 1928. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Амнестія?

Львів, 16. травня 1928.

Українське представництво, вступаючи до польського сойму, своїм першим обовязком уважало зайнятися долею тих, що страждають в тюремних казаматах. Український Клюб зголосив нагле внесення в справі амнестії для політичних вязнів. На пленум сойму реферував це внесення в своїй знаменитій промові пос. Загайкевич. Наглість внесення принято і передано правничій комісії для остаточного оформлення в обовязуючий закон.

Вносячи свій законопроект, Український Клюб звязував амнестію зі скликанням „другого ординарійного і конституційного сойму". Український законопроект обіймає собою виконавців, учасників і співчинних у проступках з мотивів політичних, національних, релігійних і суспільних, довершених до дня 27. березня 1928 р. Амнестія є повна.

Такий в загальному є проект Українського Клюбу, принятий соймом. Та видно, що загальна й повна амнестія не є по нутру урядові. Свідчить про це факт, що під напором ухвалення наглости українського внесення уряд постановив виступити зі своїм власним законопроектом. Коли Український Клюб звязував амнестію з відкриттям другого сойму, то урядовий проект звязує свою амнестію з десятиліттям реституції незалежности польської держави. Видно, що уряд не хоче допустити до звеличання сойму, як інституції, яка не римується з його тенденціями, а за те бажав би ту звеличність перенести на державу. Вже в цій вихідно-декораційній дізгармонії добачуємо розбіжности між одним і другим амнестійним проектом. Український проект пропонує наділити політичних вязнів повною амнестією. А що дає урядовий проект?

Перш усього урядовий проект амнестіонує всі проступки і кари, довершені в Сх. Галичині в рр. 1918-19 (підчас польсько-української війни), себ-то амнестіонує засуджених польськими судами українців з часів, коли Сх Галичина в розумінні міжнародного права не була складовою частиною Польщі. Льогічно навіть з урядового становища беручи справу, амнестія повинна розтягатися часово щонайменше до 15. березня 1923, себ-то до хвилі винесення Радою Амбасадорів свого рішення в справі Сх. Галичини. Коли зважимо, що амнестія обіймає лише рр. 1918-1919, що від польсько-української війни минуло вже повних вісім літ, на протязі яких 99 проц. українських засуджениців уже відбуло кари, наложені на них польськими судами, то у практиці ця постанова не матиме майже ніякого значіння.

Урядовий проект амнестіонує дальше „проступників" з рр. 1918—1920 на просторі, на якому обовязує російський карний кодекс, за протидержавні проступки, а головно за проступки, довершені в збройній боротьбі проти польської держави. Іншими словами урядовий проект амнестіонує „проступників" з часів польсько-більшовицької війни, коли збройна боротьба проти польської держави не могла мати признак протидержавної боротьби, особливо на східних окраїнах, вже хочби тому, що за держава не мала ще означених границь на сході. Та хоч якою куцою є ця амнестія, то вона всетаки виключує: позбавлення життя, довершеного не як воєнної чинности, змагання до поширення комуністичного устрою і військові проступки. Так обмежена амнестія фактично зводиться до нулі.

Як бачимо, повна амнестія обіймає тільки проступки з рр. 1918—19 на території Сх. Галичини і проступки з рр. 1918-20 на просторі східних окраїн. Але ця повнота амнестії по суті виявляє її порожнечу.

Дальші артикули урядового проекту обіймають тільки постанови про частинну амнестію. А саме: урядовий проект пропонує тільки зменшення кари (одної третьої частини) для малолітніх (до 17 років життя), засуджених за змагання до поширення основ комуністичного устрою з виключенням непольських горожан, комуністичної пропаганди у війську і проступників, яким вимірено понад 4 роки тюрми. Як бачимо, амнестія зовсім не обіймає комуністів за винятком малолітних та й то з великими обмеженнями.

По суті амнестія на основі урядового проекту обіймає тільки дрібні переступства, як: переступства адміністраційні, переступства з позбавленням свободи до трьох місяців, пресові переступства леґальних пресових органів, переступства за непошанування влади та зневагу урядовців.

Ось тільки говорить урядовий проект про політичних вязнів. Інші його артикули займаються звичайними злочинами і карними проступками, з яких деякі мають політичний посмак. В принципі виключуючи з амнестії в арт. 8 шпигунство, військові проступки, підюджування до бунту, ухилення від військової служби (якщо спричинник опускає границі держави і перебуває за кордоном), дальше позбавлення життя з пімсти або охоти зиску, розбій, фальшівництво грошей, наклонювання до проституції, пачкарство, хабарництво і т і., дарується в границях 8-мого арт. адміністраційні кари, гривни і тюремні кари до трьох місяців, половину тюремної кари, коли вона виносить більше трьох місяців, а менше одного року, третину кари у вимірі понад рік, доживотну тюрму заміняється на 15-літню вязницю, а кару смерти на доживотну тюрму.

Ось урядовий амнестійний проект у цілости. В ньому звернено більшу увагу на звичайні злочини, хоч деякі з них мають політичний підклад (нпр шпигунство, дезерція), — а меншу на чисто політичні проступки. Поспіх, з яким уряд „поспішився" зі своїм амнестійним проектом, доказує, що на ділі мається на меті не перевести амнестію, лише перепинити її здійснення.

Пос. Загайкевич в своїй промові закликав до відчинення тюремних воріт, до випущення на волю тих, що ввійшли в колізію з обовязуючими в сучасній Польщі карними кодексами на ідейно-політичній платформі, а уряд тільки частинно пробиває в тюрмах невеличкі щілинки, через які зможе пролізти тільки невеличка частина політичних вязнів. Очевидно, не є це ніяка амнестія, тільки часткова силекція вязнів під гомінкою фірмою „десятиліття реституції незалежности польської держави".

За дійсну амнестію треба дальше боротися, поборюючи опір уряду, який не хоче зі своїх рук випустити тюремних ключів.

„T. S. L." на українських землях і ми.

II.

Якже предоставляється справа українського шкільництва на землях під Польщею? Якщо можна теперішний стан українського шкільництва схарактеризувати одним словом, то не буде пересади, коли назвемо його — невідрадним. Кругло 3.000 українських державних всенародніх шкіл спольонізованих і зутраквізованих; остало на папері біля 700, одначе й це число постійно топніє. Переважна частина українського учительства звільнена зі служби або відірвана від рідного пня й перенесена на захід і досі томиться на чужині, а між тим українське молоде покоління виховують чужі вчителі, які звичайно ненавистю дишуть до всього, що українське. Ні одної української учительської семинарії, ні одної української фахової школи, а тих кілька українських гімназій, що остали ще в спадщині по Австрії, висять — можна сказати — на волоску. Гроза їхньої утраквізації не минула, а безнастанні „проби", на які вони виставлені з ріжних нагод, між іншим і з нагоди численних т. зв. державних свят і в парі з тим безчисленні тяганини, слідства, арешти, розвязування клас і т. д. і т. д. — все це наглядний показчик, до чого воно йде і що тим гімназіям загрожує...

Одиноким заборолом, одинокою фортецею проти усіх ворожих, денаціоналізаційних залізань на душі українського молодого покоління — є наша „Рідна Школа". Вона з одного боку на руїнах українського державного шкільництва творить в міру матеріяльних засобів своє рідне приватне шкільництво усіх типів по формі і змістові українських, а з другого боку курсами з ділянки українознавства, імпрезами, влаштованими для української дітвори й молоді чужих шкіл та по змові її силами, удержуванням і виховуванням української молоді по бурсах, доживлюванням та допомогою шкільними приборами, убранням й обувою незасібної дітвори і т. п. проводить величезну і серед теперішніх обставин незамінну працю.

„Т. Ш. Л." у довоєнному періоді мало величезне значіння як провідник ідеольогічний чинник, що в душах польської дітвори й молоді защіплював високі ідеї визволення Польщі зпід чужих заборів і бажання пожертвувати себе для цієї високої мети. Тепер, коли є вже польська держава а в ній польське державне шкільництво приготовляє молодь до обовязку супроти вітчини — „Т. Ш. Л." припала інша роля, а саме: будити приватну ініціятиву, єднати на ділянці шкільництва всі розбіжні польські елементи, бути боєвою авангардою там, де державній владі з якихнебудь причин може не на руку занадто експонуватися і очевидно доповнювати працю державного апарату, анґажуючи до цього якнайширші верстви польської суспільности.

Для нас, що стратили майже все своє довоєнне державне шкільництво а останнє викривлене і находиться в стані постійної ліквідації, — „Рідна Школа" є всім. Вона заступає нам українське державне шкільництво і виконує супроти українців ті завдання, які супроти поляків виконувало „Т. Ш. Л.".

Якщо поляки з таким зрозумінням і пієтизмом відносяться до свойого „Т. Ш. Л.", що на його ґрунті устають всілякі роздори і міжусобиці, — то до якої міри міцнішим цементом для всіх розсіяних українців повинна бути наша „Рідна Школа", в якій мірі більше повинен дорожити нею кожний українець без огляду на свою соціяльну чи партійну приналежність. Для великих і високих завдань „Рідної Школи" повинен кожний українець лишати на боці свої партійні і класові амбіції!..

Так повинно бути. А як представляється справа в дійсности? — Хоч у нас взагалі важко згуртувати всіх навіть для виконання якоїсь найнеобхіднішої праці навіть загальної філянтропійної натури, як нпр. допомога голодуючому селу, допомога жертвам повені і т. п. бо й на тій ділянці не обійшлося без розбивання сил, — то давнішими літами у ділянці „Рідної Школи" все була можлива співпраця всіх українських верств і партій без огляду на їхні внутрішні ріжниці і суперечности. Від двох літ і тут обставини рішучо змінилися. А останні вибори до сойму положення ще більше загострили.

Здавалось, що по виборах наступить деяке успокоєння умів а між воюючими партіями і групами наступить необхідне затишшя. Та до цього досі не дійшло. В передовиці „Діла" з 2. травня ц. р. находимо характеристику наших відносин, яку з уваги на її вірність позволю собі зацитувати:

> „Партійництво, внутрішня гризня — читаємо там — нищення всяких авторітетів, клеветництво і накінець особиста ривалізація та нечувано розбурхана атмосфера взаїмного недовіря, підривають у самому зародку всяку плянову, на далеку мету образовану працю, та примушують всіх наших засліплених партійців жити з дня на день. **Внутрішня міжпартійна політична боротьба зїдає в нас таку масу енерґії, що її вже не вистарчає на позитивну працю над ратунком загроженої єкзистенції народу".**

Якщо такий стан затяжного напруження і безнастанної непереборчивої внутрішньої боротьби впливає шкідливо на політичну ділянку нашого життя, — то далеко шкідливіший і далеко болючіший він у шкільній ділянці. При такому стані справ вигляди „Рідної Школи" на майбутнє дуже сумні.

Тому вже крайня пора, щоби на рідно-шкільній ділянці повстав у нас необхідний „Burgfrieden“, щоби — парафразуючи польські 3-майські кличі, — кожний українець і кожна українка без огляду на стан і політичні переконання вписалися в члени „Рідної Школи“ і постійно кожного місяця складали для неї датки як милостиню, але виконуючи необхідний свій національний і горожанський обовязок.

Та ми повинні не тільки виконати свій особистий обовязок супроти „Рідної Школи“, але також при всякій нагоді заініціювати збірки на її цілі (з нагоди ріжних зборів, свят, весілля, хрестин, ювилеїв, похоронів і т. п.), улаштовувати фестини, концерти, вистави і т. п. імпрези в доходом на „Рідну Школу“, а наші фінансово-економічні товариства, молочарні і кооперативи повинні призначувати на її цілі 1 проц. своїх брутто доходів та частину зисків. Досі тільки деякі установи виконують свої обовязки супроти „Рідної Школи“, але слід довести до того, щоби ці обовязки виконали всі українські установи й приватні підприємства. Також українські радні по містах, місточках і селах повинні подбати щоби громадські ради вставляли в свої бюджети на цілі „Рідної Школи“ певні суми подібно, як це робили й роблять наказні комісарі й польські громадські ради на польські цілі.

Та на цьому не кінець. Припинену працю по кружках „Рідної Школи“ внаслідок повеневої а опісля виборчої акції — слід розпочати наново й оживити діяльність повітових і місцевих кружків „Рідної Школи“. Слід подбати, щоби в кожній громаді, де живуть українці, повстав діяльний кружок „Рідної Школи“ та щоби всі українці без ріжниці стану і партії вписалися в члени „Рідної Школи“. Зокрема звернутиб увагу на приєднування в члени жіноцтва і молоді обох полів. Якщо зважимо, що по нинішній день на 3.800 громад самої Східної Галичини є валення 307 уконституованих і 122 зголошених кружків „Рідної Школи“, що на 7 міліонів українців під Польщею „Рідна Школа“ нараховує заледви 25.000 членів, то з того стане ясним, що все досі зроблене, то лише капля в морі в порівнанні до того, що необхідно зробити, щоби весь український загал згуртувати під прапором „Рідної Школи“.

Ніхто нам не поможе, як ми самі собі не поможемо. Нехайже клич: *„всі і все для „Рідної Школи“!* — буде пануючим в нашій українській суспільности.

Іван Герасимович.

Японсько-китайський конфлікт.

Досі важко було розібратися у внутрішній китайській міжусобиці не тільки звичайним читачам, але й публіцистам. Цілий ряд імен генералів, воюючих раз по цьому, раз по іншому боці і навпаки не причинився до трудношів у розумінні тамошніх подій та в слідкуванні за ними. Тому то нічо дивного, що опис китайських подій належав усе до найнудніших і найменше цікавих.

Останніми днями заінтересування подіями на далекому сході в цілому світі значно оживилось. А оживилось тому, що на арену подій виступила збройно Японія. Виступ її заворушив перш за все всіх дипльоматів, зокремаж дипльоматів тих держав, що в більшій або меншій мірі заінтересовані Китаєм і його багацтвами, а з уваги на те і самим розвитком подій у нутрі Китаю. Якимже чином опинилася Японія на полі збройної боротьби з китайцями?

Японсько-китайський конфлікт зродився і розіграється тепер у китайській провінції Шантунґ. Ця провінція належить до найбагатших у Китаю. Є вона і збіжевим шпихліром для численних китайських провінцій і має копальні вугілля, заліза, олова та міди. Тому не треба дивуватися, що вже здавна всі великі держави намагалися осягнути якнайбільше впливу в тій провінції з уваги на її богацтва. Англійці осіли твердо в місті Вей-гайвей, німці мали перед війною Кіяо-Чао, а японці осадовилися між іншим в пристані Тсінг-Тав і в місті Тсі-Нан-Фу. Мають у тій провінції свої інтереси й свої точки опору також американці (Злучені Держави).

Коли полуднева армія ген. Чанґ-Кай-Шека і т. зв. християнського генерала Фенга почала опановувати провінцію Шантунґ, стала перед ними реальною перспектива обєднати весь Китай та зробити кінець пермаментному авантурництву поодиноких генералів. Чомуж раптом така перспектива зявилася? Тому, що Шантунґ точніше його посідання є рішаючим для долі Пекіну і Манджурії в якій панує неподільно Чанґ-Тсо-Лін. Цього налякалася Японія, бо таке обєднання Китаю під проводом китайських націоналістів їм зовсім не на руку а до того воно привелоб скорше чи пізніше до японсько-китайського конфлікту за експльоатацію шантунґських богацтв. Передбачуючи це все, Японія висадила на північному березі Шантунґу частину війська нібито під покришкою оборони своїх концесій і своїх горожан перед наступаючою полудневою армією. Потім зажадала вона від китайців, щоби вони відсунулися від залізничої лінії, що лучить місто Тсі-Нан-Фу з портом Тсінг-Тав. Полудново-китайська армія не послухала цього і таким чином дійшло до першої сутички між японцями й китайцями за опанування міста Тсі-Нан-Фу. Невеличка японська залога в тому місті мусіла здатися, а комендант її поповнив самогубство. У відповідь на це висадила Японія до Шантунґу цілу дивізію та відібрала місто. Останні вісти кажуть, що полуднева армія перейшла тепер знов у наступ.

Ось і тло конфлікту. Тепер питання, хто його спровокував? З протестів нанкінського (полудново-китайського) і пекінського урядів висланих до Ліґи Націй з однаковим змістом проти японського насильства виходить, що завинила тут Японія. Їй за ніяку ціну не хотілось допустити до обєднання Китаю а рівночасно хотілось за всяку ціну опанувати Шантунґ для своїх специфічних політичних цілей. Справа японсько-китайського конфлікту з дня на день ускладнюється у міжнародньому розумінні тому, що Злучені Держави півн. Америки стоять непохитно по стороні Китаю і вислали на шантунґське побереже значні воєнні сили нібито для обсервації подій. Англія дивиться на японську авантуру крізь пальці та не має нічого супроти того, щоби увага двох її конкурентів на Далекому Сході, на Тихому й Індійському Океані, в Полінезії й на австральських водах була на довший час взаїмно заабсорбована. В таку пору Англія моглаб придбати для себе довший кольоніяльний капітал, використовуючи вміло японсько-американське напруження.

Та японська інтервенція в Шантунгу виявила ще один дуже важний момент у еволюції теперішних китайських подій, а саме той, що розбуджений китайський націоналізм є тепер у силі обєднати всі навіть розсварених китайських генералів в обличчу зовнішної небезпеки для Китаю. Полуднева армія Чанґ-Кай-Шека оперувала проти північної армії Чанґ-Тсо-Ліна, т. зв. манджурського диктатора. Колиж прийшло до японсько-китайського конфлікту, що припинив розвиток акції полудневих військ проти Чанґ-Тсо-Ліна, цей останній досі приятель Японії, заняв проти неї крайньо вороже становище і енергійно запротестував проти десанту японських військ у Шантунґу. Ця солідаризація Чанґ-Тсо-Ліна зі своїм ворогом Чанґ-Кай-Шеком в осудженні японських інтервенційних намірів є дуже знаменним явищем і вона мусить стати грізним моментом не тільки для Японії, але й для всіх інших великодержав, які малиб які-небудь інтервенційні наміри. Китайський націоналізм протиставиться тепер уже загально всяким чужинецьким вмішуванням на обмеження його політичної незалежности. На тому націоналізмі може зломити зуби не тільки Японія але й усі інші держави.

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 15. травня 1928)

ОСВІТНА КОМІСІЯ.

(іх) Сьогодня перед полуднем радила під головуванням пос. Сергія Хрунького (Український Клюб) соймова освітня комісія. На денному порядку находився декрет президента держави про службове відношення учителів державних академічних шкіл. На вступі референт декретів пос. Блендовський (1-ка) заявив що з уваги на значіння 7-го уступу 44-ої

ЮЛІЯН ПАВЛИКОВСЬКИЙ.

Українське рільництво на західних землях і його змагання.

(З нагоди Свята Свободи і Свята „Сільського Господаря“.)

В руках українського рільника скупчена львина частина національного маєтку українського на західних землях. Український рільник творить тут найчисленнішу посідаючу і продукуючу верству. Його гаразд — це гаразд українського народу. Праця над розвитком українського рільництва — це праця над фізичним, господарським і культурним розвитком народу.

Характер українського рільництва на західних землях вказує нам відношення української землевласности. На кожну сотню гектарів української землі припадає тут 98 гектарів на дрібновласницькі, а тільки 2 гектари на великовласницькі господарства. Українське рільництво це майже в цілости рільництво засноване на дрібній, у подавляючій більшости, селянській власности.

Розвій земельної культури у селян — ось головний шлях праці, по якім мусять ступати піонїри рільничого поступу серед українського народу. Український рільник, цей споконвічний дідич української землі, не находиться сьогодні в повнім її розпорядженні. Тільки около 3/5 української національної території становлять варстат праці українського рільника. Поверх 2/5 землі остають ще у чужім — головно великовласницькім — посіданні.

На 13,420.000 га землі в пяти суто-українських воєвідствах велика земельна власність має в році 1921 5,189.000 гектарів землі у свому посіданні, дрібна земельна власність понижче 50 гектарів площі має разом 8,231.000 гектарів*).

Серед великої власности приватна велика власність обіймає 3,996.100 гектарів, розділених на 3.672 маєтки. Один великовласницький приватний маєток займає в ідеальній пересічи 1088 гектарів землі.

Дрібна земельна власність розпилюється на 1,251.000 господарств. Ідеальний земельний наділ одного дрібного господарства доходить у пересічи до 6.5 гектара. Одначе ця пересіч не висвітлює належито нездорового розподілу землі серед дрібної власности. Вона каже тільки, що одна великовласницька господарська одиниця є майже 168 разів богатша землею, чим одна дрібновласницька у розумінні польської статистики. (У статистичних виказах дрібної власности находимо теж малі фільварки і церковні землі до 50 гектарів площі.)

Нижче ідеальної пересічи земельного наділу одного дрібного господарства — отже нижче 6.5 гектара — стрічаємо на західно-українських землях около міліона господарств. Самих карловатих господарств до 2 гектарів площі маємо тут 558.100 і малоземельних селянських від 2 до 5 гектарів площі — 409.100. Тільки отсі дві категорії творять разом уже 967.200 господарських одиниць, які терплять **голод землі.** Одначе мусимо підкреслити, що і господарства вище 5-ти гектарові на підмоклих землях Полісся, ялових пісках Волині й Розточа, в полосі верходністрових болот, в карпатських верховинах не творять економічно самостійного господарства.

Господарсько-самостійною одиницею з точки погляду економії селянських господарств уважаємо таке господарство, площа якого може дати — при удержуванні одної пари робочих звірят — працю і прожиток одній селянській родині протягом цілого року. Таких господарств на західно-українських землях маємо дуже мало.

Залишаючися при механічнім статистичнім поділі, то є уважаючи тільки до 5-ти гектарові господарства економічно несамостійними, бачимо, що вони становлять около 80 проц. усіх господарств. Разом з рільничим — що правда нечисленним — пролетаріятом західно-українське село зберігає в собі около 1 міліона родин, або около 5 міліонів душ рільничого землею недостаточно або зовсім незабезпеченого населення.

Наслідком самого **голоду землі** переживає західно-українське село **гостру аграрну крізу.**

Кріза отся, викликана нездоровим розподілом землі, прибирає чимраз більше на гостроті ще й наслідком неймовірної **шахівниці парцель,** як наслідку постійної дільби селянських господарств. Дріблення селянських господарств в Галичині довело вже у 1911 році до того, що на около 1 міліон господарств на сході й заході припадало 19,340.321 парцель. Щезли селянські ниви, а в їх місце прийшли смужки!

На зах.-укр. землях не ведеться ані підставових, ані подрібних меліорацій, не урухомлений є тут довгоречинцевий інвестиційний рільничий кредит, нема здорового дрібного кредиту для селянства. В поті чола випрацьовує український рільник гріш на розмірно високі податки і данини державні та самоврядні, що **більше, кервавицею своєю причиняється до забезпечення бюджетів міст.** (Міські оплати за віїзд і постій.)

Не маючи належито розмірного й уліпшеного земельного варстату, не маючи грошевих засобів на господарські інвестиції і поглиблення та удосконалення своєї сільсько-господарської продукції **український рільник, а в першу чергу українське селянство не може мимо свойого труду витягнути зі землі високого доходу.**

Весь сирий дохід українських дрібновласницьких господарств сягає річно около 1.5 міліярда золотих в золоті, з яких 880 міліонів припадає на дохід з ростинної, а около 600 міліонів на дохід зі звіринної продукції. Колиж на около 7 міліонів українського населення на Західній Україні з рільництва живе 86.4 проц., то є поверх 6 міліонів душ — **припадає на душу сирого доходу около 250 золотих в золоті річно.** Є це сума, яка далеко не сягає пересічної квоти потрібної на покриття річної споживи одиниці, обчисленої напр. для Галичини на 600 австр. корон в золоті на рік і на голову. Стан західно-українського рільництва при низькій життевій стопі селянства дозволяє кинути на зовнішній ринок землеплоди у рівновартости около 580 міліонів золотих у золоті, у тім на ростинні плоди припадає около 180 міліонів, на звіринні около 400 міліонів

*) Українська національна територія під Польщею обіймає 137.135 кв. км. При нашім розчисленні залишаємося при даних з 5-ти воєвідств і обнижуючи стан посідання великої власности станом посідання української великої власности, а стан посідання дрібної власности станом посідання чужої дрібної власности доходимо до властивих відношень українського і чужого землевласництва.

статті конституції та на підставі регуляміну не може реферувати комісія про той декрет, тому, що цей уступ конституції і відносний припис регуляміну противиться, а саме згідно з іхньою інтерпретацією взагалі нема предмету. Ближче пояснив це становище референта представник уряду (урядовець президії ради міністрів) д-р Пентак, зазначуючи, що комісія не має права виступати із внеском на зміну або ухвалення декрету, а може це прийти лише наслідком посольської ініціятиви. (Для пояснення додаємо, що 7 уступ 44 статті конституції говорить про відхилення соймом декретів). Отже уряд не може погодитися, щоби декрети були розглядані соймовими комісіями у звичайний спосіб, як усі інші внески. Пос. Хруцький та інші члени комісії заступали погляд, що комісія, отримавши від сойму даний декрет, має право прийти на пленум сойму із внеском або зміни декрету, або відхилення, або затвердження його. З огляду на спротив частини комісії, голова комісії передав справу до вирішення маршалкові сойму. Опісля пос. Дмитро Великанович (Укр. Клюб) реферував внесок Українського Клюбу в справі ухвалення новелі до 38 статті шкільного закону. Він пропонував усунути з відносного уступу слова, що учителя можна переносити „для добра школи". На випадок, якщо комісія не схоче тих слів усунути, референт пропонував додати слова „якщо учитель винен". В тому разі треба виточити учителеві дисциплінарне слідство і коли покажеться, що він не винен, то можна його перенести лише за його згодою". У висліді дискусії рішено відложити дальшу дискусію над цим внеском до вислухання опінії уряду в тій справі та трактувати її у звязку з цілістю службової прагматики.

ЗЕМЕЛЬНА КОМІСІЯ.

(ік) Нині вранці відбулося під головуванням пос. Остапа Луцького (Укр.Клюб) засідання соймової земельної комісії в справі наглого внеску Українського Клюбу, що говорив про негайну допомогу уряду на поправу озимини та передовсім на весняні засіви для дрібних сільських господарств у східних і південно-східних воєвідствах. Реферував пос. Гр. Тершаковець (Укр. Клюб). В основному рефераті пос. Тершаковець представив загальний страшний стан нашого села та його причини у звязку з земельною політикою уряду. Окремо референт порушив політику Банку Рольного у Сх. Галичині, занедбання меліорації та деваставцію карпатських лісів, при чому ці дві останні причини спричинили останну катастрофальну повінь, далі тенденційну політику в розділі допомоги адміністративними чинниками і недопущення українських господарських організацій до участи в розділі державної допомоги. Дискусія тривала 4 години. Внаслідку змінено основно пропонований референтом внесок.

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

Видача комуніст. посла Сохацького.

(ік) На початку сьогодішнього пленарного засідання сойму марш. Дашинський повідомив про вручення мандатів послами **д-ром Іваном Курівцем** (Український Клюб) та І. Шебека (енд.). У справі дневного порядку пос. Генрик Бітнер (комуніст) вніс на вставлення точки: Обговорення про травневі події. Внесок цей перепав. Опісля відіслано до комісії закордонних справ 13 законів про ратифікацію ріжних міжнародніх умов. Потім пос. Чапінський (ППС) реферував справу вибору членів Державного Трибуналу. Комісія приноровлюючи систему Де Гондта запропонувала 8 кандидатів, м. і. **д-ра Ярослава Олесницького**, як представника Українсько-білоруського Клюбу. Пос. Врона (Стр. Хл.) заквестіонував приноровлювання системи Де Гондта. Наслідком того справу відіслано ще раз до конституційної комісії. Слідуючою точкою був внесок про виключення екзекуцій проти комунальних союзів. Той закон принято в другому і третьому читанні. Опісля пос. Дзедушицький (1-ка) реферував справу видачі судам комуністичного посла Сохацького. Суди домагаються його видачі за комуністичну агітацію і за накликування до революції протягом останніх літ. Першим забрав голос пос. Семюк (Сель-Роб правиця). Він прилучився зі своїм протестом до протесту „працюючого люду цілої Польщі", проти видачі Сохацького. Пос. Капінський (ППС) протестував проти того, щоби тих самих комуністів допускати до складання лист і вибирання послів, а з другого боку приноровлювати супроти них давні царські приписи. Пос. Г. Бітнер (комуніст) протестує проти того, щоби сойм приноровлював „фашистівську диктатуру". Пос. Хам (Сель-Роб-лівиця) говорив про терор сойму, за що перервав йому маршалок промову. Дальше пос. Хам заявив, що про долю пролетаріяту рішає не сойм, лише „уліца мейска і вейска". (Голоси: Саме ми є на вулиці „Вейскій". Сміх. — Будинок сойму находиться при вулиці Вейскій). Пос. Гаврилюк (Білоруська Громада) протестує іменем свого клюбу проти видачі. Пос. Західний (без клюбу) виголосив першу свою на терені сойму двохмінутову промову, в якій заявив, що поки пос. Сохацький не отримає сатисфакції від уряду, поки уряд не перепросить його за свою поведінку супроти його особи в першому дні відкриття сойму, так довго не може бути мови про його видачу. (Сказано це було в такий спосіб, що викликало відусіль сміх, чим пос. Західний збентежений поспішно покинув трибуну). Пос. Вальницький вніс на поіменне голосування. Цей внесок відкинено. У звичайному голосуванні 167 голосами проти 162 видано судові пос. Сохацького. За видачею голосували 1-ка, ендеки, Х. Д., Пяст і НПР. Проти видачі всі непольські клюби, Стр. Хлопське, Визволєнє і ППС. Слідуюче засідання відбудеться імовірно 22. 5. н. р.

ЗА РОЗДІЛ ЦЕРКВИ ВІД ДЕРЖАВИ.

(ік) Парляментарний клюб „Визволєнє" видав комунікат, у якому заповідає боротьбу проти безправних затій клиру та за приспішення реалізації постулатів про розділ церкви від держави. Одночасно „Визволєнє" висловило пос. Путекові співчуття з приводу інтердикту, який впав на нього епископат.

ФЕРМЕНТ У КЛЮБІ 1-КИ.

(ік) Сьогодня відбуваються наради в клюбі 1-ки. Передполуднем радила президія і ширша управа клюбу, тепер іде засідання цілого клюбу. В кулюарах сойму кажуть про щораз гостріші розходження поміж ріжними групами, що складають клюб 1-ки. І так найбільше розходження є, як кажуть, поміж групою послів клюбу праці і групою пос. Бойка з одного боку та групою послів-консерватистів з другого боку. Головний момент ферменту в клюбі має бути той, що в клюбі унеможливлена є всяка індивідуальна ініціятива. Покищо ще не видано ніякого офіціяльного комунікату про звіт із сьогоднішнього засідання.

20 ІНТЕРПЕЛЯЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ.

(ік) На нинішнім засіданні вголошено у маршалка сойму 20 інтерпеляцій Українського Клюбу. З техн. причин подамо їх список пізніше. Тут згадаємо лише, що між ними є деякі важні інтерпеляції, як: у справі замкнення пяти кляс української гімназії в Станиславові, в справі адм. репресій проти учителів, у справі зловживань відділу КОП-а, в справі розвязання читальні „Просвіти" в дрогобицькому повіті, в справі ріжних зловживань щодо шкільних анкет і декларацій і т. д.

Останні вісті.

(Власні телефонограми з 15. травня 1928)

ПОВАЖНА НЕДУГА ШТРЕЗЕМАНА.

(ік) Німецький міністр закорд. справ Штреземан занедужав. Лікарі видали комунікат, із якого виходить, що недуга міністра є дуже поважна. Можливо, що вона розвинеться у шлунковий тиф. У звязку з тим у найбл. тижнях міністр не зможе займатися ніякими справами.

СВЯТКУВАННЯ САМОСТІЙНОСТИ ЛИТВИ.

(ік) Вчора розпочалося на вулицях Ковна урочисте святкування 10-літнього ювилею самостійности литовської держави. Польська преса з обуренням подає, що у лит. святі беруть офіціяльно участь старшини німецької райхсвери.

ПРОТИПОЛЬСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ ЛИТОВЦІВ.

(ік) При відїзді польської делегації з Ковна, де вона була на переговорах із литовським урядом, присутні на пероні литовські студенти обкидали вагон польської делегації яйцями. Після відїзду делегації литовська поліція зарядила арештування.

ВЕЛИЧЕЗНА ПОЖЕЖА В РУМУНІЇ.

(ік) В Румунії вибухла пожежа у великих тамошніх нафтових копальнях. Пожежу видно у промірі сорокакільометрів. Ціла околиця загрожена. Досі ще не обчислено, скільки людей згинуло у пожежі. Величезні втрати ростуть буквально кождої хвилі.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння важкої культурної праці і виявім свою єдність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвале ч. 7., Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1111.

НОВИНКИ

— **Свячене на Личакові.** Пишуть нам: Дня 13-го травня влаштували наші товариства на Личакові традиційне свячене, на яке явивсяЕксц. Митрополит, фундатор тамошньої школи та читальні. При закосічаних воротах вустріла Митрополита дітвора захоронки та школи „Р. Школи" з китицями. У гарно прибраній салі повитав Гостя голова читальні о. Галянт. Промова митрополита зробила велике зрушення; потім він ділився з усіма яйцем, для кожного знайшовши відповідне слово. За столом довкола митрополита засіли відпоручники ріжних товариств і запрошені гості, разом яких 200 громадян. З нагоди свяченого гості зібрали між собою більшу суму на розбудову домівки товариств. Зацікавлення викликала промова міщанина з Галицьких Пасік, Балицького як відпоручника новооснованої там Захоронки ім. Котляревського (у чому богато праці поклав п. І. Герасимович) з проханням, щоби наша інтелігенція більше цікавилась передміщанами. Організаторам свята належиться окрема подяка за покладену працю. — **Е. І.**

— **Львівська хроніка.** 2 роки вязниці дістав шевський помічник Хувен за те, що постріляв у намірі вбивства 18-літню модистку Шахтівну, в якій кохався довго, але без взаїмности. Хувен погрожував їй смертю, додаючи, що його не звільнять від кари, як це бувало на аналогічних „любовних" процесах. — 3 дні тріватиме розправа проти добірного злодійського товариства: 21-ох зломників, що вели оживлену „діяльність" в останніх двох роках по чужих домах і крамницях. Боронить їх 8 адвокатів, а до розправи покликано 30 свідків. — Санітарно-обичаєвий відділ поліції арештував 12 жінок, що вели по нічних льокалях незаконною торгівлею свого особою, а крім цього торговельного помічника, що мав на совісті малолітню дівчину.

— **Провінціональна хроніка.** У Тернополі застрілився місцевий ветеринар д-р Раттаус, у розпуці, що почали його підозрівати у зловживанні своїм становищем. У цьомуж місті кілька днів тому різницький помічник Штахер пробив ножем Оксану Голівну, в якій безнадійно кохався. Голівна вмерла; Штахер сам поранений, у шпиталі. — У Красні біля Грималова брат мельника Шмайга вбив його сокирою; кажуть, що брат ненормальний.

— **В дні свята Свободи** сьогодня дня 16-го травня 1928 улаштує Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові з нагоди **Свята „Сільського Господаря"**, що в цей час відбувається по всьому краю, **Дискусійний вечір** на тему: **„Постулати нашої аграрної програми і роля „Сільського Господаря" в економічному відродженні західно-українського села".** Дискусію [illegible] Товариства віддь на цю тему президент [illegible] інж. Юліян Павликовський [illegible] на 6-ту вечером, М[illegible] Української Бесіди, вул. Руського ч. [illegible] Проситься всіх, що інтересуються долею українського села та українського [illegible] робітництва, прибути на цей вечір та участию в дискусії причинитися до [illegible] найважніших [illegible] нашого господарського життя.

2212 1-1

Скупчення 96 душ на одним квадратовім кільометрі в Галичині, 65 — на Волині, 56 — на Підляшу і Холмщині і 27 — на Поліссю вже в році 1918 збільшує у порівнанні до видайности землі тільки нужду західно-українського селянства.

Бельгія — край з високою рільничою культурою, не може виджержати 54 рільничого населення на кв. км., хоч видаток землі у Бельгії є двічі вищий від видатку на західно-українських землях.

Галичина, Волинь, Підляша і Холмщина мають рясніше рільниче населення чим Бельгія і Данія. Полісся з малородючою почвою рясністю рільничого населення майже дорівнює Франції з високою земельною культурою.

Західно-українське рільництво — головний продукційний варстат 7-міліонового українського народу під Польщею — в стані, в якім воно тепер находиться, є фактично підставою передержання 6/7 народу при дуже низькій життєвій стопі.

На такі висновки наводить нас суха аналіза господарського механізму, залежного у сучаснім від зовнішних природою або аграрними відносинами накинених умов.

Алеж історія господарського розвою — а зокрема історія розвою рільництва, каже нам, що рішаючим чинником господарського відродження і поступу є свідомість лиха і тверда доля, направлена на його усунення. Про долю чи недолю народу рішають головно психічні його прикмети. Воля і чин!

Слідкуючи за психікою українського рільника після війни, приглядаючись з якою подиву гідною самозапертістю відбудовував він власними силами свій рільничий варстат, як вірно сповнює він свою історичну місію вдержання української землі в українських руках, як великою у нього є жадоба господарського знання, як заінтересований він рільничим поступом, як глибоко вкорінилась у ньому ідея господарських асоціяцій, як могутньо вперед повів він хліборобську кооперацію, як жадібно відбудовує він усі звена своєї рільничої корпорації „Сільського Господаря" — можемо радіти.

Українська рільнича верства свідома своєї місії в народі. Знає вона тяжке своє положення і не попадає у зневіру. Креше зі себе волю відродження, переводить її в чин. У змаганні своїм находить вже пораду, поміч і співпрацю освіченої верстви.

А змагання отсі замикаються у програмі, основою якої є: **добуття землі для розширення варстату праці українського рільника на українській національній території, поліпшення землі шляхом комасації і меліорації, поглиблення і удосконалення рільничої продукції шляхом розбудови навчання і досвідництва при рівночаснім всесторонім захищуванні інтересів українського рільництва.**

Здійснювання отсеї програми розпочате. Вимагає воно активности усіх верств українського народу, усіх економічно-суспільних установ, працюючих на селі і для села.

Всі народи кували свій добробут самі, власними силами, власною працею. Кує його напругою власних інтеллектуальних і матеріяльних сил і український нарід на західних землях.

Перед ним зоря кращого!

Львів, 16. травня 1928.

Театри.

Міський великий театр:
16-го г. 7·30 веч. „Тартюф" Molièра.

Міський „Театр Новин":
16-го г. 8 веч. „Кохання в маю", прем'єра.

КІНА.

„Аполльо": Біржа кохання".
„Лев": „Невільниця князя Бориса".
„Палас": „Червоний біс".
„Фатаморгана": „Обожана".
„Байка": „Пат і Паташон, як підпори престолу".

Дописи.

САМБІРЩИНА. (Повітова довірочна нарада УНДО в Самборі.) Дня 10. травня ц. р. відбулася в Самборі довірочна нарада мужів довіря та прихильників УНДО самбірського повіту. Присутніх було понад 210 осіб. Проводив голова Повітового Комітету п. Тарнавський, а реферували о. сенатор Татомир та посол Тершаковець. Оба бесідники обширно представили зібраним політику польських урядів на українських землях і становище Українського Клюбу до того уряду та здали звіт з діяльности Українського Клюбу, яка є протестом проти поневолення українського народу, проти кольонізації українських земель, проти нищення українського шкільництва та проти нищення громадського самоврядування. Далі візвали оба промовці всіх присутніх до єдности, вказавши на нову небезпеку, яка йде на наші землі від фірмою польських рільничих товариств, до яких поляки стараються перетягати наші несвідомі маси, а щоби цьому запобігти візвали промовці присутніх до заснування кружків „Сільського Господаря" по селах. Після промов вивязалася дискусія на організаційні теми, а вкінці ухвалили присутні резолюцію, в якій висказують подяку о. сен. Татомирові та пос. Тершаківцеві за їхню працю та повне довіря до Української Парляментарної Репрезентації. Після вибору двох делегатів на Народній Зїзд відспівано національний гимн і закінчено Збори. — Дня 22-го квітня ц. р. відбулося посольське справоздавче віче у Волощі. Реферував о. сен. Татомир. Після звіту з діяльности Української Парляментарної Репрезентації вивязалася оживлена дискусія, в якій присутні одобрили тактику Українського Клюбу. Присутніх було понад 200 осіб.

РОГАТИНЩИНА. (Повітовий Народній зїзд в Рогатині). Дня 6-го травня ц. р. відбувся в Рогатині при участи 627 відпоручників зі 47 сіл рогатинського судового повіту в великій салі Української Каси величаний Повітовий Народній Зїзд УНДО. На зїзді явилися посли золочівського округа о. д-р Пеляїх, Олександер Вислоцький і Степан Кузик. Зїзд відкрив многозаслужений і довголітній провідник повіту о. шамбелян Степан Городецький привітом для послів, в якім вказав на завдання нашої посольської репрезентації. Від зібраного селянства витав послів інвалід УСС. Василь Сліпенький. Після вибрання президії забрав голос посол о. д-р Пеляїх, який обговорив вислід виборів, потім посол Олекса Вислоцький реферував справу міжпартійних відносин та справу оборони проти кольонізації наших земель мазурами, а вкінці посол С. Кузик здав звіт з дотеперішньої діяльности Українського Посольського Клюбу і вказав на відношення Посольського Клюбу до польського правительства, в якому Клюб придержується лінії, зазначеної в його правнодержавній заяві. Дальше обговорив посол Кузик напрямні організаційної праці на будуче. Промови послів викликали серед присутніх велике одобрення, чого доказом були часті невгаваючі оплески. Над рефератами послів вивязалася оживлена дискусія, в якій забирали голос М. Ліщак з Залипя, директор Роних з Чесник, Семен Мельник з Пукова, Степан Харишин з Бабухова, Павло Лялька з Жовчева, Дмитро Роних з Лучинець і Степан Сахно з Рогатина. Повітовий Народній Зїзд ухвалив одноголосно резолюції, якими представники рогатинського судового повіту одобрюють дотеперішню тактику Українського Парляментарного Клюбу, взивають всіх послів українського національного табору до створення без ріжниці на партійну приналежність одного Українського Національного Клюбу, протестують проти польщення українського шкільництва, протестують проти дотеперішньої кольонізаційної політики, домагаються переведення парцеляції грунтів великої земельної власности тільки між місцеве українське селянство, протестують проти підвищування грунтового податку, домагаються повної амнестії для всіх політичних вязнів, признання інвалідських і вдовичо-сиротинських рент громадянам української народности, продовження терміну реєстрації інвалідів та зрівнання платень австрійських емеритів з емеритами польськими. Після ухвалення резолюцій вибрано ширший партійний повітовий Комітет, зложений з 50 представників ріжних сіл повіту та тісніший Комітет. На цьому провідник замкнув нараду, а зібрані по відспіванні національного гимну розійшлися домів. Після наради відбулося засідання ширшого і тіснішого Комітету разом з послами, на якому намічено працю в повіті на майбутнє.

Учасник.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7916.

Спорт і руханка.

Попис львівського „Луга".

В суботу 5. ц. м. в домівці Т-ва „Луг" при вул. Коперника ч. 5. відбулися дальші змагання (півфінал) за допущення до змагань за мистецтво. Ці змагання були продовженням змагань із суботи 28. квітня ц. р. У вазі пера виступила перша пара Конюх з Тайліхом. Побідив Тайліх в 4-ох мінутах. У вазі легкій виступив Кордуба і Цар. Ця боротьба була найзавзятіша і лишилась нерішена по 20 мінутах. Третя пара у вазі середній Панкевич з Морозом. Побідив Панкевич у 15 мінутах. У півфіналі боксу виступили у вазі птиці Віжбінський і Скибінський. Побідив на пункти Віжбінський. Друга пара: у вазі пера Кузняк і Олійник. Побідив Кузняк на пункти. У другій парі у вазі пера виступив Зубач і Гладкий. Побідив на пункти Зубач. У вазі легкій виступив Ніжанковський молодший з Фуглевичем. Побідив на пункти Ніжанковський.

В неділю 6. травня відбувся весняний попис львівського „Луга" на площі Сокола-Батька. Сприяла погода, тому видців було около 1.500. Програма попису була рішуче за довга; передовсім багато часу заняли змагання. Програма зачалася вправами Луговиків топірцями, Луговичок хустинами і вправами вільноручними. В цих вправах (головно Луговиків) видно було замало вишколення і вони виходили досить нерівно. Зате дуже ефектовно вийшли вежі Луговиків на драбині і вежі дівчат на коні.

Поміж змаганням тяжкої атлетики й боксу виступили Луговички з ритмічними вправами до пісні „Ой у Лузі червона калина"... До цих вправ виступили оба відділи львівських Луговичок. У першім відділі видно було більшу вправу, бож це давні Луговички, хоча і другий відділ Луговичок був добре підготований. Ритмічні вправи — це загалом найкращі вправи легкої руханки.

Дальше йшли змагання в боксі, у нас дуже мало популярні. У вазі птиці виступив Вежбінський і Скібновський. Побідив Скібновський на пункти. У вазі пера Ніжанковський і Кузняк — побідив провідник боксерського кружка при львівськім „Лузі" Кузняк на пункти. У вазі пера: Фуглевич з Гладким — побідив Фуглевич на пункти. У вазі середній виступив Петноцький і Ніжанковський старший. Побідив Петноцький „нок-авт"-ом. Ніжанковський упав і зімлів, так, що з грища його винесено. Це перший „нок-авт" взагалі у всіх боксерських змаганнях, які дотепер відбулися у Львові. Публика схвилювалася, коли побачила, як виносять змагуна. Але бокс має свої права. Такі сцени є всюди в світі на порядку дня.

По змаганнях відбулася роздача нагород. Сотня Луговиків вистроїлася перед трибуною. Заступник гол. Ю. Мамчак здав звіт голові львівського „Луга" М. Козланюкові і тоді викликано мистців важкої атлетики: І. Мамчака, М. Кордубу, Я. Панкевича і мистців боксу: Скібновського, Кузняка і Петноцького. Всі вони дістали перші нагороди-медалі важкої атлетики і боксу на жовто-синіх стяжках з написами „Мистецтво Луга — Львів — 1928". Друге місце у важкій атлетиці заняли Тайліх, Цар і Мороз. У боксі: Вежбінський і оба Ніжанковські. Всі вони дістали грамоти.

Дальше йшли гарні мішані вправи малих Луговиків і малих Луговичок. До вправ виступили діти в цей спосіб, що один ряд був зложений з хлопців, другий з дівчат. Під такт тої самої музики (до речі: дуже невідповідної) дівчата робили одні вправи, а хлопці друті, що творило одну гармонійну цілість.

Уже смерком відбулися три дальші точки: вправи Луговичок на коні, вправи Луговичок палицями і Луговиків списами. А накінець, коли вже зовсім темніло, виступили всі руховики(чки) львівського „Луга" в числі понад 100 осіб до мішаних вправ. Вправи ці з усіх збірних вправ випали найрівніше і найкраще, але їх мало хто бачив, бо публика в міжчасі розійшлася.

Лугова організація у Львові підготовляє в цьому році на день 10. червня велике Лугове Свято при участи богатьох сільських і міських Лугів. Перед Святом відбудуться ще Лугові змагання у всіх ділянках легкої атлетики і спорту за мистецтво Лугової організації.

ОПОВІСТКИ.

Ситківкові токи на площі Сокола Батька цього року перебудовано для майбутніх красних ситківкових змагань. Ціни дешевші як деінде. Спішіться з замовленнями, щоб не жалували. — Заряд площі С.-Б. 2190 2-2

Отсим подаємо до відома, що традиційний Тиждень Дитини враз з відсвяткуванням **10 літнього** ювілею філії Українського Красного Товариства Охорони дітий і опіки над молодю відбудеться в днях від 10—17 червня ц. р. — Виділ. 2192 2-2

Старшина Кружка „Рідної Школи" в Рогатині відкриває з днем 21. травня (понеділок) підготовчий курс до гімназії, який буде тревати аж до дня вступного іспиту до гімназії т. є. до 28. червня, отже 5 і пів тижня. Наука на курсі безплатна. Курсанти можуть одержати приміщення та харч у місцевій гімназійній Бурсі за оплатою 20 зол. за весь час. Зголошуватися можна кожного дня в урядових годинах у канцелярії Дирекції української гімназії в Рогатині. 2185 3—3

40-літний товариський зїзд. Товариші, що зложили іспит зрілости (матуру) перед сорок літами в гімназії в Стрию в 1888 р., зволять зголосити до кінця місяця травня (мая) на руки товариша д-ра Фіхнера в Стрию свою участь у товариському зїзді, який пропонуємо на день 8. липня ц. р. до Стрия. — *Д-р Н. Фіхнер*, адвокат у Стрию, *д-р В. Охримович* адвокат у Львові, *А. Старкевич*, президент Окружного Суду в Золочеві. 2211 1—2

Загальні Збори УССК. відбудуться в четвер дня 17. травня в год. 8·30 рано в викл. „Академ. Дому". В разі браку компльоту відбудуться в год. 9. без огляду на число учасників. — Е. Жарський голова, Мішкевич секр.

Книговодець з довголітньою практикою в кооперативах: кредитових, споживчих, молочарських і продукційних, пошукує від 1. червня 1928 заняття. Зголошення приймає Бюро посередництва праці при „Повітовій Селянській Спілці" в Косові к. Коломиї. 1—1

На „Рідну Школу" зложив Вп. Осип Стефанович, власник фірми „Роман Зубик" у Львові 100 зол. замісць вінця на домовину бл. п. Івана Козака, інспектора Т-ва обезпечень від випадків. Жертводавцеви складає щиру подяку Головна Управа. 2207

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.